

— Стой! Не мърдай, гадино, че ще те изямъ,
дума кумчо вълчо.

— Не ме изядай, кумче, пѣсничка ще ти по-
пѣя, замолило се пакъ курабенцето и зашѣло:

„Отъ ракла съмъ смитано,
Отъ нощови стъргано,
Съ медецъ съмъ месено,
Съсъ масълце мазано,
На прозорче изтивахъ,
И отъ старци избѣгахъ,
Зая-бая надхитрихъ,
Дѣ ще Богъ и тебе.“

И търколило се курабенцето по-нататѣкъ, а
кумчо вълчо му изгледалъ гърбето.

